

Sygn. akt I CSK 382/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko A. S.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej A. S.A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt VI ACa 1708/15 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. Przesłanka ta jednak nie zachodzi w tej sprawie.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

W skardze kasacyjnej strona pozwana kwestionuje zastosowaną przez Sąd drugiej instancji formę i zakres oświadczenia o przeproszeniu powoda, który modyfikując w tej materii wyrok Sądu Okręgowego, przy uwzględnieniu wykładni prawa przedstawionej w kasatoryjnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2015 r., I CSK 813/14, nakazał stronie pozwanej opublikowanie oświadczenia na szczegółowo określonej stronie internetowej w ramce 512 pikseli w poziomie na 256 pikseli w pionie, czcionką, która zajmuje nie mniej niż 80% rozmiaru szerokości i wysokości ramki przez okres 7 dni. Według skarżącej nowe zagadnienie jest związane z treścią i formatem oświadczeń przepaszających, przeznaczonych do wyświetlenia w sieci internetowej, w tym na witrynach responsywnych. Jej zdaniem uwzględnienie formatów prasy elektronicznej funkcjonujących w sieci internetowej powinno promować rozwiązania takie, jak hiperłącza (linki, odnośniki).

Strona pozwana nie sformułowała zagadnienia prawnego w znaczeniu o jakim mowa w powołanym art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz wskazuje na alternatywne techniczne sposoby określenia rozmiaru powierzchni na stronie internetowej. Tak przedstawiony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia wymagań stawianych przez ten przepis. Poza tym różnorodność jednostek miary objętości tekstu na stronie internetowej uniemożliwia określenia uniwersalnej jednostki miary.

Zwrócić uwagę należy, iż strona pozwana w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazała na techniczną możliwość zliczenia pikseli i dokonanie w ten sposób pomiaru wielkości. Poza tym według motywów zaskarżonego wyroku, na które również powołuje się strona pozwana w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wielkość ramki, w której winno być zamieszczone oświadczenie przeproszające powoda stanowi $\frac{1}{6}$ ekranu, co odpowiada mniej więcej tej części objętości strony, w ramach której zamieszczono tekst naruszający dobra osobiste powoda (k. 12).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw